

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Průchy a soudců JUDr. Tomáše Langáška a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobkyně: **N. T. T. T.**, zastoupena Janem Lipavským, advokátem, se sídlem Velké náměstí 19/135, Hradec Králové, proti žalovanému: **Státní úřad inspekce práce**, se sídlem Horní náměstí 103/2, Opava, o rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 10. 2012, č. j. 3084/1.30/12/14.3, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 28. 1. 2014, č. j. 30 Ad 13/2012 - 47,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost žalovaného **se zamítá.**
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení částku 4.114 Kč, a to do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho advokáta Mgr. Jana Lipavského.

Odůvodnění:

Krajský soud v Hradci Králové rozsudkem ze dne 28. 1. 2014, č. j. 30 Ad 13/2012 - 47, zrušil rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 10. 2012, č. j. 3084/1.30/12/14.3, a vrátil mu věc k dalšímu řízení. Tímto rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobkyně proti rozhodnutí Oblastního inspektorátu práce pro Královéhradecký kraj a Pardubický kraj (dále jen „oblastní inspektorát“) ze dne 16. 7. 2012, č. j. 6529/8.30/12/14.3, kterým jí byla uložena pokuta ve výši 4.000 Kč, a toto rozhodnutí potvrdil. Žalobkyně se měla dopustit přestupku dle ustanovení § 139 odst. 1 písm. c) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o zaměstnanosti“), tím, že vykonávala nelegální práci ve smyslu § 5 písm. e) bod 1. zákona o zaměstnanosti, když dne 10. 4. 2012 při kontrole vykonané v provozovně kontrolovaného subjektu (D. T. V.) na adrese nám. Č. a.

110, H., vykonávala pracovní činnost mimo pracovněprávní vztah, spočívající v činnosti prodavačky textilu a obsluhy zákazníků provozovny pro kontrolovanou osobu, čímž porušila § 3 zákona č. 262/2006 Sb., zákoník práce, ve znění pozdějších předpisů, vztahující se k závislé práci, která může být vykonávána výlučně v pracovněprávním vztahu.

V odůvodnění napadeného rozsudku dospěl krajský soud k závěru, že rozhodnutí žalovaného neobsahuje přezkoumatelné hodnocení všech provedených důkazů. Žalovaný a před ním i oblastní inspektorát sice podrobně popsali jednotlivé důkazy, které v průběhu správního řízení shromáždili, jejich řádné hodnocení však neprovedli. Jejich závěr, že dne 10. 4. 2012 žalobkyně vykonávala nelegální práci, postrádá vypořádání se se všemi důkazy a dostatečné a přesvědčivé odůvodnění. Kontrolovaný subjekt dne 18. 4. 2012 při podání vysvětlení sdělil, že v době kontroly si vyřizoval svoji úřední záležitost a požádal své dvě známé, aby ho v ten den v obchodě zastoupily. Při jednání před správním orgánem dne 13. 7. 2012 všichni zúčastnění svá předchozí tvrzení změnili a předložili dokumenty, které měly dokládat uzavření dohod o provedení práce se žalobkyní, a druhé osoby současně zjištěné při kontrole, V. T. Správní orgány označily předložené dokumenty za dodatečně zpracované a výpovědi obou těchto osob za účelové. K tomu odkazovaly na zjištění učiněná při kontrole, tj. na protokol o výsledku kontroly a jeho přílohy. Nelze však přehlédnout, že jedna z osob zastížených při kontrole právě do zmíněného záznamu uvedla, že pouze zaskakuje za kontrolovaný subjekt, který musel odjet, což tento následně i dokladoval předvoláním na odbor azylové a migrační politiky v Hradci Králové na den 10. 4. 2012. Tuto skutečnost však správní orgány nehodnotily, ani se jí vůbec nezabývaly, přestože právě 10. 4. 2012 mělo dojít k předmětnému přestupku. Rovněž závěr o tom, že dohody o provedení práce a další předložené dokumenty (docházkové a mzdové listy a výplatní lístky) byly zpracovány dodatečně se zpětným datem, není řádně odůvodněn, a to zejména vzhledem k výpovědím žalobkyně a V. T. Jestliže obě při kontrole sdělily do záznamu sepsaného inspektory, že nemají uzavřenou žádnou smlouvu s kontrolovaným subjektem, a následně při jednání dne 13. 7. 2012 u orgánu prvního stupně uvedly zcela něco jiného, pak jde o protichůdné projevy. Správní orgány se však nepokusily tento rozpor nijak odstranit či vyjasnit, dokonce ani při samotném jednání uskutečněném dne 13. 7. 2012 jim nepředestřely jejich předchozí sdělení a nebyla jim položena otázka směřující k objasnění toho, proč nyní výsledku vypovídají odlišně. Správní orgány se tak pouze přiklonily k jedné z verzí (že smlouvy uzavřeny nebyly), aniž by však svůj závěr opřely o dostatečné a objektivně provedené dokazování, resp. řádné vyhodnocení rozporů a zdůvodnění, proč je právě tato verze pravdivá. Pouhé konstatování, že výpovědi uvedených osob dne 13. 7. 2012 byly účelové s cílem napravit zjištěný závadný stav, postačit nemůže. Hodnocení důkazů není možné ztotožňovat s rekapitulací obsahu listinných důkazů a svědeckých výpovědí. Při hodnocení důkazů je třeba zabývat se mimo jiné hlediskem jejich závažnosti pro posuzovanou věc a není možné opomenout kategorii jejich věrohodnosti, resp. pravdivosti, která by měla vyplynout z posouzení všech dalších souvislostí. Žádné úvahy v tomto směru však žalobou napadené rozhodnutí neobsahuje. Především správní orgány mají povinnost zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro jeho rozhodování. Správní orgány musí dbát na dodržení zásady materiální pravdy, z níž mimo jiné vyplývá, že spáchání správního deliktu musí právnické či fyzické osobě prokázat. Je tak povinností správního orgánu zjistit všechny rozhodné okolnosti důležité pro vydání rozhodnutí. Protokol o výsledku kontroly a jeho přílohy v podobě záznamů nemohou být za popsané situace dostatečným

pokračování

podkladem k tomu, aby pouze na základě nich mohl být učiněn jednoznačný závěr o tom, že žalobkyně vykonávala nelegální práci a byla jí uložena pokuta. Z provedeného dokazování nelze přesvědčivě a dostatečným způsobem usoudit na takový skutkový stav, s nímž by byly závěry správních orgánů jak skutkové, tak i právní, v souladu. Podle krajského soudu se správní orgány také nedostatečně zabývaly materiálním znakem předmětného správního deliktu. Smyslem právní úpravy dopadající na posuzovaný případ je vyloučení výkonu nelegální práce, tj. výkonu závislé práce bez pracovněprávního vztahu nebo jiné smlouvy. Pokud však jde o den 10. 4. 2012 a ve spojení s ním učiněná zjištění v provozovně kontrolovaného subjektu, z provedeného dokazování nebylo možno jednoznačně uzavřít, zda tento den šlo o nahodilý záskok (zejména u žalobkyně), či již o soustavnou práci pro kontrolovaný subjekt.

V kasační stížnosti podané v zákonné lhůtě uplatnil žalovaný (dále jen „stěžovatel“) důvody podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákoně č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Namítá, že ve svém rozhodnutí vyhodnotil důkazy přezkoumatelně, objektivně a dostatečně. Samotné popření dřívějších vyjádření kontrolovaného subjektu, a dále V. T. a žalobkyně, samo o sobě nemůže způsobit nezákonnost či nepřezkoumatelnost rozhodnutí. Při ústním jednání ani při svědeckých výpovědích sice nebyla položena otázka směřující k objasnění rozporů ve výpovědích, avšak žalobkyně při ústním jednání uvedla, že s kontrolovanou osobou uzavřela dne 7. 4. 2012 dohodu o provedení práce. Sama žalobkyně tento rozpor ve správním řízení ani v řízení soudním neosvětlila. Důvody vedoucí žalobkyni ke změně postoje v řízení dovedl již oblastní inspektorát z průběhu řízení, když hodnotil výpovědi svědků a sdělení žalobkyně jako účelové, s cílem napravit a vysvětlit inspektory zjištěný závadný stav v provozu kontrolované osoby. Tímto rozporem se zabýval i stěžovatel, když uvedl ve svém rozhodnutí, že lze jen stěží předpokládat, že si žalobkyně na uzavření dohod o provedení práce, ze dne 7. 4. 2012, při kontrole dne 10. 4. 2012 nevzpomenula, naopak sdělila, že nemá uzavřenou žádnou smlouvu či dohodu, přičemž tento písemný úkon dle tvrzení žalobkyně byl proveden v řádu dní před dnem kontroly. Ke změně argumentace žalobkyně došlo po zahájení správního řízení příkazem, z něhož vyplývalo, že za umožnění výkonu nelegální práce zjištěným fyzickým osobám (včetně žalobkyně) hrozí uložení pokuty. Za stěžejní důkaz ve správním řízení správní orgány vzaly protokol z kontroly, jehož zjištění nebyla kontrolovanou osobou při kontrole nijak zpochybněna a rozporována. Pro posouzení výkonu nelegální práce není podstatné, z jakých důvodů nebyl kontrolovaný subjekt přítomen ve své provozovně, a z jakých důvodů „přivolal“ žalobkyni. Lze se domnívat, že výzva k úřednímu jednání (k převzetí povolení k pobytu), která byla vyhotovena dne 19. 3. 2012, byla kontrolovanému subjektu doručena s dostatečným předstihem, aby zajistil chod své provozovny.

Podle stěžovatele krajský soud směřuje nedostatečné hodnocení důkazů s nedostatečně zjištěným skutkovým stavem. Stěžovatel je přesvědčen, že byl zjištěn skutkový stav nezbytný pro jeho rozhodování. Po zhodnocení všech důkazů dospěl bez důvodných pochybností k závěru, že došlo ke spáchání přestupku. Nekonzistentní obrana žalobkyně tyto závěry nezpochybnila. Následné doložení dokladů (dohoda o provedení práce, docházkové listy, výplatní lístky, mzdové listy) nemohlo prokázat, že v okamžiku kontroly byla uzavřena dohoda o provedení práce a že žalobkyně tudíž vykonávala závislou práci legálně. Hodnocení důkazů bylo správními orgány učiněno zcela v souladu

se závěry Nejvyššího správního soudu v jeho rozsudku č. j. 4 Ads 36/2013 - 38, ze dne 8. 8. 2013, když při posouzení stavu věci bylo vycházeno z důkazů, které spolu obsahově, časově i logicky korespondují a tvoří ucelený logicky provázaný důkazní řetězec. Co se týče materiálního znaku správního deliktu, tento nebyl v žalobě namítán. Soud tak šel při přezkumu správního rozhodnutí nad rámec žaloby. Krajský soud v odůvodnění svého rozhodnutí opomenul, že materiálním znakem přestupku se zabýval správní orgán I. stupně na stranách šest a sedm svého rozhodnutí. Byť se tak stalo v rámci úvah o uložení sankce, je stěžovatel toho názoru, že je to dostatečné a přezkoumatelné. Stěžovatel se ve svém rozhodnutí materiální stránkou dále blíže nezabýval, neboť to nebylo obsahem odvolání žalobkyně. V této souvislosti stěžovatel poukazuje na to, že dle konstantní judikatury rozhodnutí správního orgánu I. stupně tvoří spolu s rozhodnutím odvolacího orgánu jeden celek. Hodnocení, zda byla práce žalobkyně dne 10. 4. 2012 vykonána jako nahodilý záskok, anebo šlo o soustavnou práci, jde nad rámec nezbytného zjištění a posouzení skutkového stavu, a tedy nad rámec předmětu daného správního řízení, když pokuta byla uložena za jeden konkrétní den výkonu nelegální práce. K soustavnosti se nicméně stěžovatel vyjádřil na straně páté svého rozhodnutí, když uvedl, že soustavnost trvání výkonu práce nelze posuzovat jen s přihlédnutím k počtu dnů, ale je třeba brát v úvahu také dobu, po kterou byla činnost vykonávána. Krajský soud v rozsudku opakovaně poukazuje na nedostatečnost hodnocení důkazů ze strany správních orgánů, aniž by blíže či příkladmo vymezil, co by považoval za dostatečné. Stěžovatel tak vzal za věrohodný protokol o výsledku kontroly a za nevěrohodné vyjádření žalobkyně spolu s doklady, které byly doloženy po provedené kontrole. Pozorným čtením rozhodnutí stěžovatele je nutné dojít k závěru, že stěžovatel nevycházel z předložených dokladů při prokázání četnosti výkonu práce. Argumentace stěžovatele tak nemůže být nekonzistentní, jak naznačuje krajský soud. Nekonzistentní dle stěžovatele zůstává toliko argumentace žalobkyně. Osvětlení této nekonzistentnosti však krajský soud neklade za úkol žalobkyni, ale stěžovateli, který ve správním řízení ozřejmil, co jej vedlo k formulování závěru, že dne 10. 4. 2012 neexistoval mezi kontrolovanou osobou a žalobkyní pracovněprávní vztah. Krajský soud dne 21. 1. 2014 při odročení soudního jednání za účelem vyhlášení rozsudku uvedl, že pro posouzení věci soudem bude stěžejní, zda lze protokol z kontroly, resp. záznamy sepsané při kontrole, použít jako podklad pro vydání správního rozhodnutí, či nikoliv. Podle stěžovatele je pozoruhodné, že ve svém rozsudku zodpovězení této otázky nevěnuje krajský soud žádnou pozornost. Napadený rozsudek se tak jeví jako překvapivý, neboť soud při ústním jednání nikterak nenaznačil, že považuje rozhodnutí za nepřezkoumatelné ze shora uvedených důvodů.

Dále je podle stěžovatele nepochybné, že soudní řízení v posuzované věci úzce souvisí s dalšími dvěma řízeními vedenými u krajského soudu pod sp. zn. 30 Ad 11/2012 a 30 Ad 12/2012. Právní zástupce Mgr. Jan Lipavský žalobkyni zastupoval již v řízení před správními orgány, stejně jako fyzické osoby, kterým byla v samostatných řízeních uložena pokuta za přestupek/správní delikt. Podaná odvolání i žaloby všech tří subjektů jsou téměř identická, vypracovaná jednou osobou. Ostatně i ústní jednání u krajského soudu ve všech třech případech byla nařazena na tentýž den a probíhala kontinuálně. O odročení jednotlivých jednání se účastníci ústních jednání dozvěděli až po závěrečných návrzích stran posledního projednávaného případu. Stěžovatel se domnívá, že krajský soud měl v řízení při rozhodování o náhradě nákladů řízení rozhodnout ve smyslu § 60 odst. 7 s. ř. s., když právní zástupce žalobkyně zastupoval osobně též v ostatních dvou souzených

pokračování

případech, přičemž všechna tři ústní jednání trvala v součtu méně než dvě hodiny. Uvedené se týká i hotových výdajů s tímto úkonem souvisejícím. Vzhledem k tomuto zde existovaly důvody zvláštního zřetele hodné, pro které soud mohl rozhodnout, že náhrada nákladů žalobkyni se zčásti nepřiznává.

Stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek a vrátil věc krajskému soudu k dalšímu řízení.

Žalobkyně ve vyjádření ke kasační stížnosti vyjádřila přesvědčení, že kasační stížnost je nepřipustná, neboť argumentaci stěžovatele nelze podřadit pod důvody podání kasační stížnosti. Stěžovatel nespornuje a nenamítá nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky, ani nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku. Jeho námitky směřují pouze do hodnocení důkazů a procesního postupu správního orgánu. Co se týče námitky překvapivosti napadeného rozsudku, pak tato otázka byla vyřešena ve prospěch stěžovatele, neboť krajský soud shledal protokoly jako použitelné v řízení. Ve zbytku se žalobkyně plně ztotožnila se závěry krajského soudu. Není podle něj pravdou, že by správní orgány vzaly za stěžejní důkaz protokol o výsledku kontroly, vzaly jej totiž v úvahu jako důkaz jediný. Ostatní ve správním řízení provedené důkazy (listinné důkazy, výslechy svědků) naopak svědčí o verzi, že s oběma zaměstnankyněmi byly uzavřeny dohody o provedení práce. Doplnila, že námitka nedostatku materiálního znaku deliktu nebyla přímo takto v žalobě označena, byla však obsažena v bodě žaloby týkající se závěru ohledně výkonu nelegální práce. Žalobkyně se v tomto bodě žaloby obsáhle vyjadřovala ke skutečnosti, že v daném případě mohla být prokázána pouze ojedinělá přítomnost zjištěných osob na pracovišti a takováto ojedinělá přítomnost pak nezakládá výkon nelegální práce a tedy ani odpovědnost za přestupek. Jiná přítomnost zjištěných osob na pracovišti nebyla v rámci žádné jiné kontroly správním orgánem zjištěna, a taková kontrola nebyla ani nikdy provedena. Žalobkyně doplňuje, že námitka týkající se nedostatku materiálního znaku přestupku byla také obsažena v bodě žaloby k porušení zásady materiální pravdy, ve kterém namítala, že správní orgán svým postupem v podstatě nahradil tuto presumpci zavinění, presumpci spáchání přestupku, jelikož přistupuje pouze k formálnímu posuzování naplnění skutkové podstaty přestupku, nikoliv již k hodnocení prvku materiálního. Náklady řízení byly podle žalobkyně přiznány zcela v souladu s vyhláškou č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif). Advokátní tarif je založen ve své povaze na průměrné časové náročnosti úkonu právní služby a zohledňuje, že jednou je úkon právní služby náročnější a jindy zase méně náročný. Správní orgán v předmětných věcech vedl tři různá řízení, ohledně těchto třech řízení také sám podává tři kasační stížnosti, a ostatně také sám správní orgán ukládal ve svých rozhodnutích každému účastníku řízení povinnost náhrady nákladů řízení paušální částkou v plné výši.

Žalobkyně navrhla, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nepřipustnou odmítl, případně aby ji jako nedůvodnou zamítl.

Nejvyšší správní soud přezkoumal na základě kasační stížnosti napadený rozsudek v souladu s ust. § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v podané kasační stížnosti, a přitom sám neshledal vady uvedené v odst. 4, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

Především je třeba uvést, že pokud se stěžovatel dovolává kasačního důvodu dle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., pak jeho argumentace ke zdůvodnění tohoto důvodu nesměruje. Krajský soud se v zásadě nezabýval právní povahou činnosti žalobkyně, rozhodně nedospěl k žádnému závěru, zda se jednalo o občanskou výpomoc nebo o výkon závislé činnosti. Nicméně kasační stížnost přípustná je - stěžovatel v zásadě namítá nepřezkoumatelnost závěrů krajského soudu o nedostatecích odůvodnění rozhodnutí stěžovatele a také polemizuje se závěry krajského soudu o takových vadách řízení před správními orgány, v jejichž důsledku nemá závěr o porušení zákona o zaměstnanosti žalobkyni postačující oporu ve skutkovém stavu, který vzal správní orgán za základ svého rozhodnutí, tedy závěrech o nutnosti zabývat se blíže rozpory v údajích uváděných žalobkyní a zjištěných při kontrole (viz shodně v obdobné věci rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 12. 2012, č. j. 3 Ads 65/2012 - 30).

Nejvyšší správní soud také konstatuje, že ve skutkově související věci týkající se správního deliktu kontrolované osoby již zdejší soud rozhodl rozsudkem ze dne 8. 7. 2014, č. j. 6 Ads 53/2014 - 36. Ačkoliv obsah jednotlivých řízení totožný není, neboť se týká naplnění skutkové podstaty jiného správního deliktu (jednáním kontrolované osoby) a přestupku (jednáním žalobkyně), přičemž jednání každé z těchto osoby se liší, logicky se z velké části důkazně a argumentací krajského soudu i účastníků překrývají. Je proto také logické, že i rozhodnutí Nejvyššího správního soudu v nyní projednávané věci při zohlednění rozdílů mezi oběma případy vychází z výše uvedeného rozsudku zdejšího soudu ze dne 8. 7. 2014, od jehož závěrů ve shodných sporných otázkách nebyl důvod se odchýlit. Obdobnější byla potom další související věc, která se týkala souvisejícího přestupku paní V. T., a o níž Nejvyšší správní soud rozhodoval rozsudkem ze dne 10. 10. 2014, pod č. j. 5 Ads 40/2014 - 41.

Nejvyšší správní soud se nejprve musel zabývat námitkou nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu, neboť byla-li by tato námitka důvodná, vedla by bez dalšího ke zrušení napadeného rozsudku a vrácení věci krajskému soudu k dalšímu řízení.

Otázkou přezkoumatelnosti rozhodnutí správních soudů se Nejvyšší správní soud zabýval ve své judikatuře několikrát. Bylo tomu tak např. v rozsudku ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 - 130, v němž konstatoval: „*Za nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. lze považovat zejména ta rozhodnutí, která postrádají základní zákonné náležitosti, z nichž nelze seznat, o jaké věci bylo rozhodováno či jak bylo rozhodnuto, která zkoumají správní úkon z jiných než žalobních důvodů (pokud by se nejednalo o případ zákonem předpokládaného přezkumu mimo rámec žalobních námitek), jejichž výrok je v rozporu s odůvodněním, která neobsahují vůbec právní závěry vyplývající z rozhodných skutkových okolností nebo jejichž důvody nejsou ve vztahu k výroku jednoznačné.*“ Rovněž tak např. v rozsudku ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, zdejší soud uvedl: „*Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů je založena na nedostatku důvodů skutkových, nikoliv na dílčích nedostatecích odůvodnění soudního rozhodnutí. Musí se přitom jednat o vady skutkových zjištění, o něž soud opírá své rozhodovací důvody. Za takové vady lze považovat případy, kdy soud opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem, anebo případy, kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy byly v*

pokračování

řízení provedeny;“ obdobně též v rozsudku ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52, soud konstatoval, že „pokud z odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu není zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při naplňování zásady volného hodnocení důkazů či utváření závěru o skutkovém stavu, z jakého důvodu nepovažoval za důvodnou právní argumentaci stěžovatele v žalobě a proč subsumoval popsany skutkový stav pod zvolené právní normy, pak je třeba pokládat takové rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů a tím i nesrozumitelnost ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.“ (dále též viz např. rozsudek ze dne 1. 6. 2005, č. j. 2 Azs 391/2004 - 62, rozsudek ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 28/2008 - 75, rozsudek ze dne 22. 9. 2011, č. j. 5 Aps 4/2011 - 326 etc.).

Podle názoru Nejvyššího správního soudu je z napadeného rozsudku krajského soudu zřejmé, které skutečnosti má za prokázány a které nikoliv, o které důkazy opřel svá skutková zjištění a jakými úvahami se řídil při skutkových a právních závěrech.

Podle § 139 odst. 1 písm. c) zákona o zaměstnanosti se fyzická osoba dopustí přestupku tím, že vykonává nelegální práci. Podle zmíněného § 5 písm. e) bodu 1 zákona o zaměstnanosti se nelegální práci rozumí výkon závislé práce fyzickou osobou mimo pracovněprávní vztah. Podle § 139 odst. 3 písm. c) téhož zákona lze za uvedený přestupek uložit pokutu do 100.000 Kč.

Pro posouzení důvodnosti námitek stěžovatele musel Nejvyšší správní soud zodpovědět otázku, jaké jsou definiční znaky závislé práce (jinými slovy, co všechno mělo být v řízení o uložení sankce za nelegální práci prokazováno), a teprve následně se mohl zabývat tím, zda krajský soud zhodnotil provedené dokazování dostatečně a správně.

Podle ustanovení § 3 zákona č. 262/2006 Sb., zákoník práce, může být závislá práce vykonávána výlučně v základním pracovněprávním vztahu, není-li upravena zvláštními právními předpisy. Za základní pracovněprávní vztahy se přitom považují pracovní poměr a právní vztahy založené dohodami o pracích konaných mimo pracovní poměr, tj. dohoda o provedení práce a dohoda o pracovní činnosti. Zákon o zaměstnanosti definuje v § 5 písm. e) bodu 1 nelegální práci jako „výkon závislé práce fyzickou osobou mimo pracovněprávní vztah“. Ohledně pojmu „závislá práce“ odkazuje zákon o zaměstnanosti na § 2 zákoníku práce. Toto ustanovení definuje závislou práci ve svém odstavci 1 následovně: „Závislou prací je práce, která je vykonávána ve vztahu nadřízenosti zaměstnavatele a podřízenosti zaměstnance, jménem zaměstnavatele, podle pokynů zaměstnavatele a zaměstnanec ji pro zaměstnavatele vykonává osobně.“ V odstavci 2 citovaného ustanovení pak zákon dodává: „Závislá práce musí být vykonávána za mzdu, plat nebo odměnu za práci, na náklady a odpovědnost zaměstnavatele, v pracovní době na pracovišti zaměstnavatele, popřípadě na jiném dohodnutém místě.“

Mezi účastníky není sporu o tom, že předmětem dokazování ve správním řízení mělo být naplnění znaků obsažených v odstavci 1 citovaného ustanovení zákoníku práce, tj. osobní výkon práce podle pokynů zaměstnavatele a jeho jménem a vztah nadřízenosti zaměstnavatele a podřízenosti zaměstnance. K výkladu znaků závislé práce se Nejvyšší správní soud vyjádřil zejména v rozsudku ze dne 13. 2. 2014, č. j. 6 Ads 46/2013 - 35, ve kterém uzavřel, že „společným rysem a jakýmsi leitmotivem všech znaků závislé práce

vymezených (nově) v § 2 odst. 1 zákoníku práce, je osobní či hospodářská závislost zaměstnance na zaměstnavateli. Tyto znaky slouží k odlišení závislé práce od jiných ekonomických aktivit (zejména samostatného podnikání), ale také od aktivit jiného charakteru (zejména mezilidské výpomoci). Proto musí správní orgány při postihování nelegální práce v řízení obviněnému prokázat naplnění všech těchto znaků – zaměstnanec osobně a soustavně vykonává práci jménem zaměstnavatele a podle jeho pokynů, přičemž se vůči zaměstnavateli nachází v podřízeném vztahu.“

Z obsahu správního spisu plyne, že dne 10. 4. 2012 provedl oblastní inspektorát kontrolu v provozovně kontrolované osoby. Průběh kontroly a její výsledek byl zaznamenán do protokolu o výsledku kontroly ze dne 17. 4. 2012, č. j. 3572/8.71/12/15.2. V době kontroly zastihli kontrolori v provozovně jako obsluhu dvě fyzické osoby (V. T. a žalobkyni). V příloze č. 2 k protokolu je zaznamenáno poskytnutí informace V. T., která kromě údajů o totožnosti sdělila, že nemá uzavřenou žádnou smlouvu ani dohodu, že chodí jen vypomáhat nepravidelně, že dostává 40 Kč na hodinu bez výplatní pásky a že pracuje jako prodavačka. Tento záznam podepsala. V příloze č. 3 je zaznamenáno poskytnutí informace žalobkyně, která rovněž kromě údajů o své totožnosti sdělila, že pomáhá v obchodě jen dnes, že nemá uzavřenou žádnou smlouvu ani dohodu, že pracuje jako prodavačka a pokladní a že zaskakuje za pana D., který musel odjet. Záznam také podepsala. V podání ze dne 18. 4. 2012 nazvaném „podání vysvětlení“ kontrolovaný subjekt (D. T. V.) uvedl, že v době kontroly byl předvolán k převzetí povolení k pobytu na odbor azylové a migrační politiky v Hradci Králové (fotokopii předvolání přiložil) a že požádal svoje dvě známé, aby ho tento den v obchodě zastoupily. Zdůraznil, že se jednalo o jednorázovou výpomoc, že se v žádném případě nejednalo o trvalý pracovní poměr. Dne 14. 6. 2012 vydal oblastní inspektorát pod č. j. 6527/8.30/12/14.3 příkaz, kterým kontrolovanému subjektu pokutu ve výši 300.000 Kč za spáchání správního deliktu dle ustanovení § 140 odst. 1 písm. c) zákona o zaměstnanosti a povinnost uhradit náklady správního řízení ve výši 1.000 Kč. Proti příkazu podal kontrolovaný subjekt odpor a oblastnímu inspektorátu předložil dohodu o provedení práce uzavřenou s V. T. dne 2. 4. 2012, ukončení dohody o provedení práce s ní dohodou ze dne 20. 4. 2012, její docházkový list za 4/2012, její mzdový list za období roku 2012 a její výplatní lístek za IV/2012. Současně zaslal i dohodu o provedení práce uzavřenou se žalobkyní ze dne 7. 4. 2012, její docházkový list za 4-6/2012, její mzdový list za období roku 2012 a její výplatní lístek za IV-V/2012. Oblastní inspektorát nařídil na den 13. 7. 2012 ústní jednání, při němž kontrolovaný subjekt mimo jiné uvedl, že V. T. i žalobkyně u něj pracovaly na základě dohody o provedení práce, které byly uzavřeny ještě před započítáním výkonu jejich práce a před datem kontroly. Uvedl, že v době jejího provedení nebyl v provozovně přítomen a při návratu zastihl kontrolory na parkovišti u provozovny. Tam podepsal nějaký dokument, který mu předložili, jednání s kontrolory však nerozuměl, protože u něj nebyl žádný tlumočník. Oblastní inspektorát provedl při tomto jednání dokazování listinnými důkazy a vyslechl jako svědkyně V. T. i žalobkyni. Obě shodně vypověděly, že s kontrolovanou osobou měly písemně uzavřenou dohodu o provedení práce, kterou podepsaly ještě před předmětnou kontrolou, že dostávaly peněžní odměnu podle počtu odpracovaných hodin, které si kontrolovaný subjekt evidoval. Dne 16. 7. 2012 vydal oblastní inspektorát pod č. j. 6529/8.30/12/14.3 již uvedené rozhodnutí, kterým shledal žalobkyni vinnou ze spáchání přestupku. Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně odvolání, které žalovaný zamítl a rozhodnutí orgánu prvního stupně potvrdil.

pokračování

Z výše uvedeného je zřejmé, že způsob, jakým žalobkyně dne 13. 7. 2012 vysvětlila svoji přítomnost v provozovně kontrolované osoby, se výrazně změnil. Krajský soud správně uvedl, že za tohoto stavu věci bylo na správních orgánech, aby se s těmito rozpory vypořádaly. Obecně je totiž třeba vycházet z toho, že nositelem důkazní povinnosti je v případě nelegálního zaměstnávání správní orgán, a to s ohledem na to, že se v posuzované věci jedná o sankční řízení, které je trestním řízením ve smyslu čl. 6 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Oblastní inspektorát (a později stěžovatel) tak měl prokázat vinu žalobkyně mimo rozumnou pochybnost, veden při tom zásadou vyšetřovací charakteristickou pro řízení zahajovaná z moci úřední (§ 50 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů). Nejvyšší správní soud k tomu zajal stanovisko například již v rozsudku ze dne 18. 12. 2003, č. j. 6 A 45/2001 - 31: *„Povinnost prokázat, že jde o zastřený pracovněprávní vztah, leží na správním orgánu, jelikož jeho úlohou je vyvrátit tvrzení účastníka řízení o tom, že se o takový zastřený pracovněprávní vztah nejedná. Pokud správní orgán nevyzval účastníka správního řízení k předložení důkazů, jejichž provedení účastník řízení navrhoval, nevyslechl jej a nevyslechl ani osoby, se kterými měl účastník řízení podle závěru učiněného správním orgánem uzavřít zastřený pracovněprávní vztah, a přitom se v rozhodnutí ani nevypořádal s odmítnutím navrhovaných důkazů, odepřel tím účastníku řízení právo na spravedlivý proces a porušil § 3 odst. 4, § 32, § 33 a § 46 (tehdy platného) správního řádu.“* Obdobnou argumentaci lze použít i ve vztahu k § 3 platného správního řádu. Řízení přineslo řadu pochybností (podle § 3 správního řádu je správní orgán povinen postupovat v řízení tak, aby *„byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti“*, o okolnostech a charakteru činnosti žalobkyně, které bez důkladnějšího prověření nebylo možné přesvědčivě odstranit.

V posuzované věci nicméně stěžovatel nepostupoval tak, aby pochybnosti odstranil, přestože přicházejí v úvahu nejméně tyto varianty: 1) žalobkyně nepravdělně vypomáhala za odměnu kontrolované osobě (záznam ze dne 10. 7. 2012), 2) žalobkyně byla s kontrolovanou osobou v pracovním poměru na základě dohody o provedení práce ze dne 7. 4. 2012, 3) žalobkyně pouze jednorázově kontrolované osobě vypomáhala (podání kontrolované osoby ze dne 18. 4. 2012), 4) žalobkyně vykonávala pro kontrolovanou osobu nelegální práci. Stěžovatel se s existencí těchto variant nijak nevypořádal a pouze přisvědčil variantě, kterou podporuje jeden z důkazů, protokol o výsledku kontroly. Ze soudní judikatury přitom plyne, že protokol o kontrole není důkazem neotřesitelným, ale že jeho závěry mohou být zpochybněny důkazy následně ve správním řízení provedenými nebo účastníkem řízení navrženými (srov. např. rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne ze dne 30. 8. 2001, č. j. 7 A 59/99 - 45, nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 5. 2008, č. j. 4 As 21/2007 - 80). Takové další důkazy, ať již předložené žalobkyní nebo provedené oblastním inspektorátem, ovšem stěžovatel hodnotil a zpochybnil toliko na základě jejich odlišnosti od obsahu protokolu o výsledku kontroly, když jinou variantu odmítl. Bližší úvahy v rozhodnutí stěžovatele absentují kromě závěru, že lze jen stěží předpokládat, že si žalobkyně při provádění kontroly na uzavření dohody o provedení práce nevzpomněla a přitom sdělila, že pomáhá v obchodě jen dnes, pracuje jako prodávčka a pokladní a že zaskakuje za pana D., který musel odjet. Tento závěr, byť svědčí ve prospěch závěrů stěžovatele, nemůže sám o sobě všechny pochybnosti vyvrátit. Krajský soud k tomu správně uvedl, že je třeba zabývat se mimo jiné hlediskem jejich závažnosti pro posuzovanou věc a není možné opomenout kategorii

jejich věrohodnosti, resp. pravdivosti, která by měla vyplynout z posouzení všech dalších souvislostí. Pouhá pravděpodobnost v kontextu výše uvedené povinnosti řádně zjistit skutkový stav nemůže obstát jako argument o stavu věci, „o němž nejsou důvodné pochybnosti“.

Prokazování nelegálního zaměstnávání zpravidla vyžaduje vzájemně související zjištění systematických kontrol podpořená výpověďmi svědků nebo dalšími důkazy, aby nebylo možné zjištěné skutečnosti zpochybnit. V již citovaném rozsudku ze dne 13. 2. 2014, č. j. 6 Ads 46/2013 - 35, Nejvyšší správní soud uvedl, že „(i)nspekční kontrola zpravidla odhalí jen činnost prováděnou v době kontroly samotné; na její soustavnější charakter je možno usuzovat až z dalších skutečností zjištěných, například z výpovědi obviněného, z výsledku svědků či ze situace na místě (charakter činnosti, množství již provedené práce apod.).“ Podobně v rozsudku ze dne 5. 12. 2012, č. j. 3 Ads 65/2012 - 30, zdejší soud uvedl: „Představa, že k prokázání relevantních skutečností o nelegální práci žalobce stačí výsledky kontrolních zjištění z jediného dne, případně nějaká zjištění z řízení o uložení pokuty jinému subjektu, není bez dalšího udržitelná. Nelze si totiž například plést odměnu za práci s obvyčejnou lidskou slušností poskytnout občerstvení člověku za pomoc s nějakou prací. Stejně tak není možné žádost o nějakou pomoc zaměňovat za „pokyny zaměstnavatele“.“ Protože správní orgány více důkazy než protokolem o výsledku jediné kontroly nedisponovaly, měly se při doplnění dokazování zaměřit na vyvrácení rozporů ve výpovědích žalobkyně. To však neučinily, otázky při výsledku se týkaly splnění jednotlivých znaků závislé práce. Krajskému soudu lze proto přisvědčit i v tom, že stěžovatel nepodložil závěr o účelovosti předložených pracovních smluv a dalších listin.

Pokud navíc stěžovatel odmítl výše uvedené dokumenty předložené kontrolovaným subjektem jako účelové a dospěl k závěru, že mezi kontrolovaným subjektem a žalobkyní žádná dohoda o provedení práce uzavřena nebyla, pak z nich zároveň nemohl činit závěry ohledně soustavnosti prováděné práce (výkazy docházky) i odměňování (mzdové lístky, výplatní lístky). Měl se zabývat splněním znaků závislé práce na základě důkazů, které jako účelové neodmítl, a to u obou zjištěných osob samostatně. Jednou z podstatných náležitostí rozhodnutí ve správním trestání je přesný popis jednání, kterého se pachatel dopustil. Podle protokolu o výsledku kontroly však obě tyto osoby uvedly v průběhu kontroly rozdílná tvrzení. Zatímco paní V. T. sdělila, že chodí kontrolované osobě vypomáhat nepravdělně jako prodávačka a že dostává 40 Kč na hodinu bez výplatní pásky, žalobkyně uvedla, že pomáhá v obchodě jen tento den a že zaskakuje za kontrolovaného, který musel odjet. Stěžovatel, pokud vycházel pouze z protokolu o výsledku kontroly, se nijak nezabýval možností, že by se v případě žalobkyně mohlo jednat o nahodilý záskok v podobě přátelské výpomoci. V tomto směru je pak nejen podstatné, ale zcela zásadní, z jakých důvodů nebyl kontrolovaný subjekt přítomen ve své provozovně, i zda se jednalo pouze o jednodenní výpomoc. Tyto skutečnosti totiž přisvědčují závěru, že se skutečně o nahodilou výpomoc jednalo. Argument stěžovatele, že těmito skutečnostmi nebylo třeba se zabývat, neboť jdou nad rámec nutného a pokuta byla uložena za jeden konkrétní den umožnění výkonu nelegální práce, jsou v rozporu s judikaturou zdejšího soudu, která nahodilou výpomoc připouští a zapovídá její trestání - viz např. rozsudek ze dne 27. 4. 2012, č. j. 4 Ads 177/2011 - 120, nebo další již citovaná judikatura, zejm. zmíněný rozsudek ze dne 13. 2. 2014: „Odlišovat závislou práci od mezilidské výpomoci je však nezbytné. Nelegální práce je nepochybně

pokračování

závažným a rozšířeným negativním společenským jevem a jeho původci jistě mají a budou mít snahu skrývat jej za jednání jiná, právem dovolená. Prokazování znaků jako je soustavnost či vztah podřízenosti vůči zaměstnavateli představuje v konkrétních případech pro inspektoráty práce velmi náročný úkol. Přesto na ně však nelze rezignovat a namísto odlišování různých činností jednu z nich prohlásit za neexistující (tedy tvrdit, že závislou prací je vlastně jakákoliv činnost, kterou jeden člověk vykonává pro druhého podle jeho požadavků). Není zkrátka a dobře možné v rámci boje proti nežádoucí praxi nelegálního zaměstnávání likvidovat běžný občanský život.“ Skutečnost, že výzva k převzetí povolení k pobytu byla kontrolovanému subjektu doručena s dostatečným předstihem, nemůže být záminkou, aby byl nucen zajistit jednodenní chod své provozovny uzavřením pracovněprávního vztahu s další osobou, natož důvodem k potrestání osob, jejichž nahodilé výpomoci se rozhodl využít.

Lze dodat, že v protokolu o výsledku kontroly je pouze uvedeno, že paní V. T. a žalobkyně byly zastiženy při výkonu práce, a v době kontroly pracovaly jako prodavačky textilu, a že v době kontroly paní V. T. obsluhovala zákazníky. Jak již uvedl zdejší soud v rozsudku ze dne 8. 7. 2014, č. j. 6 Ads 53/2014 – 36, chybí v tomto protokolu jakékoliv bližší údaje dokládající rozdělení práce mezi V. T. a žalobkyní, dále například výpovědi zákazníků, kteří byli obsluhováni. Není ani jasné, jaká byla situace v prodejně, jak se jmenované chovaly před zahájením kontroly nebo jak reagovaly na příchod inspektorů. Tyto informace by mohly ozřejmit, nakolik se i v případě žalobkyně jednalo o rutinní zvládnutí provozu prodejny, schopnost orientovat se v nabízeném sortimentu, doplňovat zboží, poradit zákazníkům apod.

Okolnosti, za kterých žalobkyně případně vykonávala závislou práci, jsou přitom významné také pro hodnocení materiálního znaku přestupku, jeho společenské nebezpečnosti. Nejvyšší správní soud k tomu odkazuje na svou dosavadní judikaturu, podle které pro trestnost jednání, které naplňuje formální znaky přestupku, musí být naplněna i materiální stránka deliktu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2007, č. j. 8 As 17/2007 – 135, nebo usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006 – 73). Ostatně povinnost správních orgánů zkoumat materiální stránku přestupku výslovně stanoví zákon č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů, když podle jeho § 2 odst. 1 je přestupkem „*zaviněné jednání, které porušuje nebo ohrožuje zájem společnosti a je za přestupek výslovně označeno v tomto nebo jiném zákoně, nejde-li o jiný správní delikt postižitelný podle zvláštních právních předpisů anebo o trestný čin*“. Přestupkem může tedy být pouze takové zaviněné jednání fyzických osob, které naplňuje formální znaky stanovené v zákoně a porušuje či ohrožuje zájem společnosti alespoň v míře nepatrné (srov. např. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu č. 1546/2008 Sb. NSS nebo usnesení Nejvyššího soudu ze dne 10. 12. 2008, sp. zn. 7 Tdo 1529/2008, č. 18/2009 Sb. NS). Ustanovení § 3 správního řádu stanoví, že „*správní orgán postupuje tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti*“. Podle § 50 odst. 3 věty druhé správního řádu „*v řízení, v němž má být z moci úřední uložena povinnost, je správní orgán povinen i bez návrhu zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i neprospěch toho, komu má být povinnost uložena*“. Přitom, jak bylo již výše uvedeno, je správní orgán povinen zjistit, zda v konkrétním případě došlo k naplnění jak formálních, tak i materiálních znaků přestupku.

Nejvyšší správní soud tedy neshledal důvodnou ani kasační námitku týkající se materiální stránky přestupku. Lze přitom přisvědčit stěžovateli, že není pravdou, že tuto námitku, že se správní orgány dostatečně nezabývaly materiální stránkou přestupku, žalobkyně vznesla při ústním jednání krajského soudu. Tato skutečnost (uvedená v odůvodnění rozsudku krajského soudu) z protokolu o jednání ze dne 21. 1. 2014 nevyplývá. Toto pochybení krajského soudu při zpracování písemného vyhotovení rozsudku je však pouze dílčím nedostatkem, který nemá jinak na přezkoumatelnost a zákonnost napadeného rozsudku vliv.

Nelze se zcela ztotožnit ani s námitkou stěžovatele, že materiální stránkou přestupku se dostatečně zabýval oblastní inspektorát v rámci úvah o uložení sankce. Oblastní inspektorát v této části odůvodnění uvedl s odkazem na § 12 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů, že závažnost přestupku shledává v porušení povinností vyplývajících z právního předpisu, neboť výkon nelegální práce má nejen negativní vliv na fungování pracovního trhu (tzv. šedá zóna), ale jeho důsledkem je i únik z daňového systému, neodvádění pojistného na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti, případně i krácení odvodu zdravotního pojištění. Oblastní inspektorát se takto závažnosti přestupku věnoval v rámci úvah o uložení sankce, nikoliv z hlediska toho, zda zde nejsou dány zvláštní okolnosti, které by vylučovaly naplnění materiálního znaku přestupku.

K námitce stěžovatele, podle které krajský soud nevymezil, jaké hodnocení důkazů by považoval za dostatečné, je nutné uvést, že podle § 50 odst. 4 správního řádu je hodnocení podkladů rozhodnutí úkolem správního orgánu. Krajský soud proto nemůže v tomto směru plnit povinnosti stěžovatele a nahrazovat jeho činnost, jeho úlohou je vymezit nedostatky napadeného rozhodnutí. V napadeném rozsudku krajský soud odpovídajícím způsobem a srozumitelně popsal, že se stěžovatel nevyrovnal se zjištěnými rozpory a že hodnocení některých důkazů a skutečností zcela chybí. Krajský soud tak poukázal zejména na nedostatečné zdůvodnění závěrů o dodatečném zpracování mzdového listu, výplatního lístku a docházkového listu s ohledem na původní údaje uvedené V. T. a žalobkyní a skutečnost, že správní orgány se přiklonily bez řádného zhodnocení věci jen k jedné z možných variant. Skutečnost, že krajský soud sám neprovedl hodnocení jednotlivých důkazů nad rámec soudního přezkumu rozhodnutí stěžovatele, nelze tedy považovat za vadu napadeného rozsudku. Stěžovateli byl krajským soudem poskytnut dostatečný návod, jakými otázkami se musí v průběhu dalšího řízení pečlivěji zabývat.

Důvodná není ani kasační námitka, ve které stěžovatel namítá, že krajský soud při odročení jednání za účelem vyhlášení rozsudku nesprávně upozornil na rozhodnou právní otázku v posuzované věci, což vedlo k údajné překvapivosti výsledné argumentace pro stěžovatele. Nejvyšší správní soud k tomu uvádí, že tento procesní postup neměl za výsledek porušení procesních ani jiných práv stěžovatele, ani nemohl způsobit nezákonnost napadeného rozsudku. Naopak postup krajského soudu svědčí o tom, že danou věc řádně posoudil a zabýval se jí i v mezidobí před vyhlášením napadeného rozsudku. Jak je patrné z odůvodnění napadeného rozsudku, krajský soud posoudil protokol o výsledku kontroly jako způsobilý podklad pro vydání správního rozhodnutí, neboť se zabýval otázkou, zda bylo možno pouze na základě protokolu a jeho přílohy

pokračování

v podobě záznamů učinit jednoznačný závěr o tom, že žalobkyně vykonávala nelegální práci ve smyslu ustanovení § 5 písm. e) bod 1 zákona o zaměstnanosti.

Nejvyšší správní soud nepřisvědčil ani námitce, že žalobkyni nemělo být přiznáno právo na náhradu nákladů řízení o žalobě, protože byla současně vedena i řízení o žalobách V. T. a kontrolovaného subjektu proti rozhodnutím o vydaným ve vztahu k nim vyvozované správně právní odpovědnosti. Byť všechny tři případy vycházejí ze shodného skutkového stavu, zdejší soud tuto skutečnost neposoudil jako důvod zvláštního zřetele hodný pro nepřiznání žalobkyni práva na náhradu nákladů řízení. Obsah jednotlivých řízení totiž totožný není, neboť se týká naplnění skutkové podstaty jiného správního deliktu (jednáním kontrolované osoby) či přestupku (jednáním V. T. a žalobkyně) u každé osoby zvlášť, přičemž jednání každé z těchto osob se liší. Správně tak o těchto jednáních byla vedena tři samostatná řízení před správními orgány i před správními soudy. Procesní aktivita zástupce žalobkyně se odvíjí zejména od posouzení jednotlivých případů správními orgány či soudy a logicky se může v jednotlivých případech i z velké části argumentačně a důkazně překrývat, stejně jako na sebe mohou navazovat nařízená jednání před soudem. Proto krajský soud žalobkyni náhradu nákladů řízení o žalobě správně přiznal.

Ze všech výše uvedených důvodů vyplývá, že napadený rozsudek není nezákonný z důvodů namítaných v kasační stížnosti. Proto Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl podle § 110 odst. 1 s. ř. s.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 věta první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nenáleží. Naopak žalobkyně měla ve věci plný úspěch, a proto jí Nejvyšší správní soud přiznal náhradu nákladů řízení. Žalobkyně prostřednictvím svého právního zástupce podala vyjádření ke kasační stížnosti, které představuje úkon právní služby podle § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů. Odměna za jeden úkon právní služby činí podle § 7 bodu 5 ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu 3.100 Kč. Podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu je třeba k ní přičíst 300 Kč na úhradu hotových výdajů. Protože zmocněný advokát je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se tento nárok o částku 714 Kč odpovídající dani, kterou je advokát povinen z odměny za zastupování odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů. Žalobkyni tedy náleží náhrada nákladů řízení v celkové výši 4.114 Kč.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 11. února 2015

JUDr. Petr Průcha

předseda senátu